No. 76 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

Dansul Scalpului

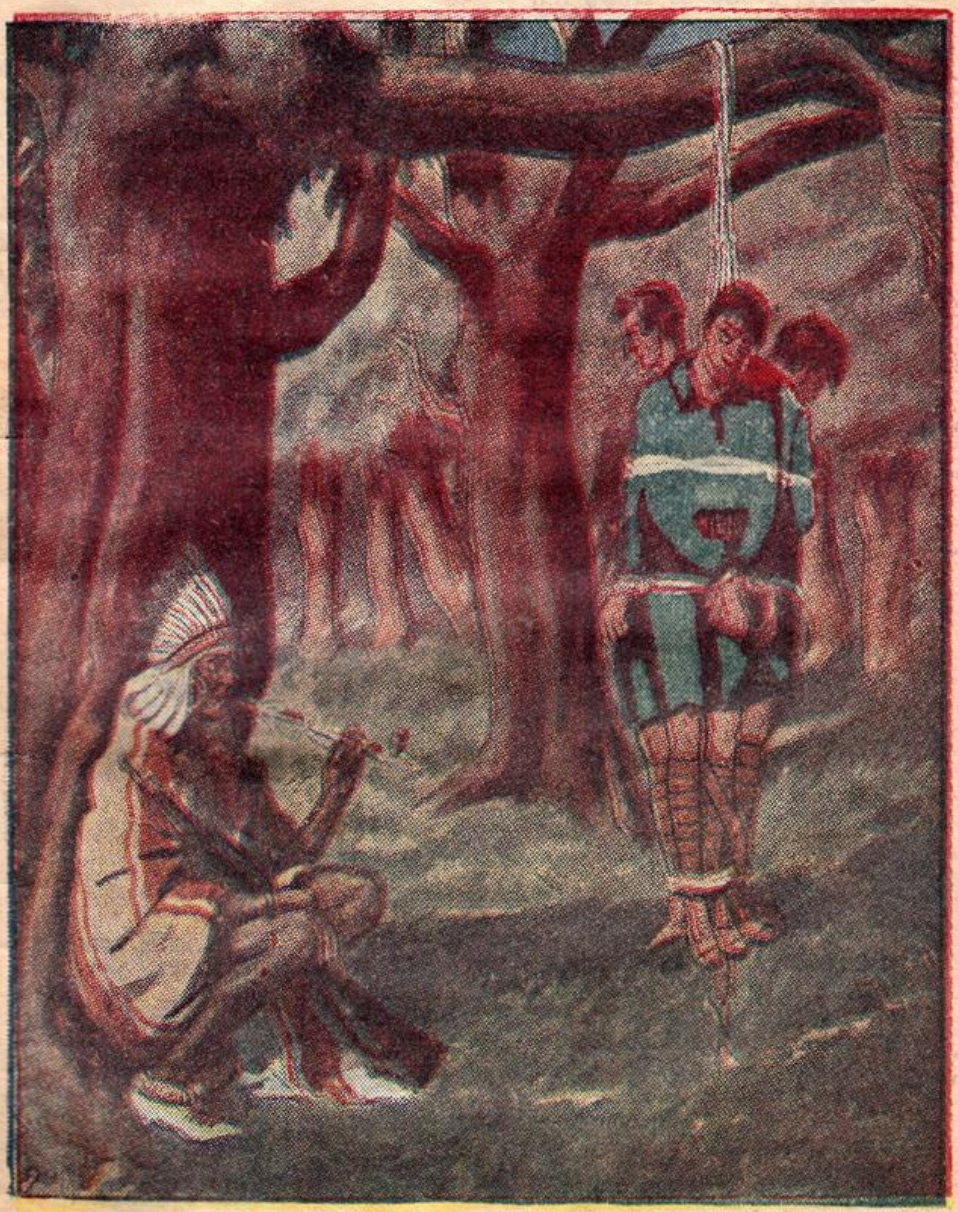

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

UN NOU PREMIU
pentru „CEI 3 CERCETAȘI"
LEI 10.000

Cetitorii care vor trimite deslegarea jocului de mai jos, împreună cu cele 10 cupoane cari vor apare în numerele viitoare ale revistei „CEI 3 CERCETAȘI" vor participa la tragerea sumei de 10.000 lei împărțită în patru premi de **4.000, 3.000, 2.000 și 1.000** lei.

CELE TREI CERCURI

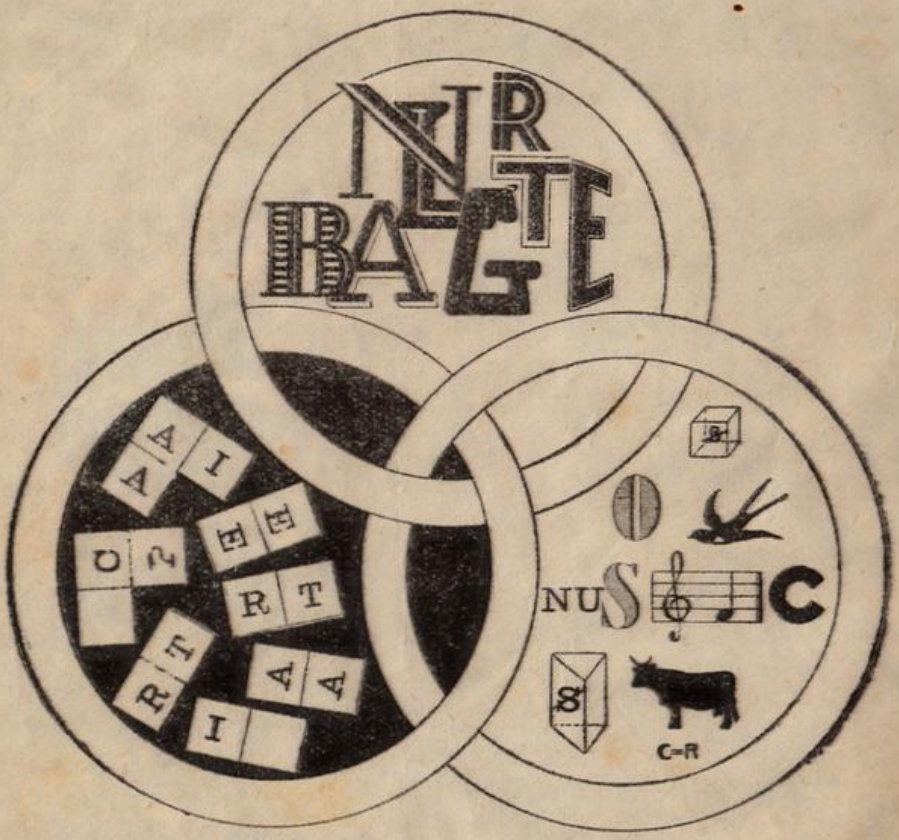

1. Cercul de sus. — Monogramă. — Intrebuințând literele acestei monograme, odată sau de mai multe ori, să se afle un foarte cunoscut proverb românesc format din treisprezece litere.

2. Cercul din stânga. — Reconstituire. — Tăiați cele șapte fragmente și alcătuiți cu ele un dreptunghiu alcătuit cu șasesprezece căsuțe, astfel ca literele înscrise în căsuțe să formeze o foarte populară zicătoare românească.

3. Cercul din dreapta. — Rebus. — Să se găsească un proverb foarte cunoscut.

N. B. Jocul se consideră deslegat dacă se rezolvă unul din cele trei cercuri.

Strângeți cu atenție cele 10 cupoane. Al 3-lea cupon în pag. 3120

Fascicolele se găsesc la toți vânzătorii de ziare

Dansul Scalpului

CAPITOLUL 1

Intre două focuri

Noaptea se coborâse repede — cum se întâmplă sub tropice — peste insula unde cei trei cercetași, cu Zomba, cu ghidul Ureche-Fină și cu Flora se refugiaseră.

Insula se găsea pe fluviul Morona, un afluent al Amazonului, la vre-o cincizeci de kilometri mai sus de Moragnon.

Era îndepărtată cu vre-o sută cincizeci de metri de fiecare mal, situată exact în mijloc.

Era mică, păduroasă, cu plaje nisipoasă, cu un mic munte cu câteva mici grote naturale.

Inamicul era piei roșii, împărțiți în două câmpuri, la dreapta și la stânga fluviului și puși sub comanda unui șef fioros: Kinopeki, care însemna Cioc de Vultur.

Acesta venise să parlamenteze pe insulă, cerând ca cercetașii să-i dea, spre a obține trecere prin ținuturile acelea, pe indianul lacustru și pe tânăra Flora.

De sigur că cercetașii refuzaseră. Secura de război era acum definitiv desgropată, ceeace însemna declarare de război.

Cercetașii aveau o pirogă, legată pe malul insulei și bine supravegheată de Zomba și Ureche-Fină.

Poziția era grozavă.

Cercetașii nu puteau coborâ fluviul, căci bandele de

sălbateci i-ar fi urmarit pe maluri până ar fi venit în bătaia armelor lor.

Zomba alergă în goană.

— Ce e? — întrebă Raimondo.

— Indienii înoată pe bucăți de lemne.

— Sunt mulți?

— Da. Vre-o treizeci de fiecare parte.

— Nu mai e timp de pierdut! — declară Jean Barti

. . . . . .

Cercetașii fură gata într'o clipă.

Eșiră din grotă.

Flora voi să-i urmeze.

— Nu, rămâi! — zise cu energie Raimondo. Aci nu e nici un pericol.

— Dar dacă vin sălbatecii?

Marius arătă fetei revolverul ce-l avea la centură.

— Adevărat! — zise ea. Duceți-vă amicii mei! eu rămân aci!

„Vă asigur că voi ști să mă apăr!"

— In orice caz, dacă ești atacată, strigă tare. Acel ce va fi mai liber dintre noi, va veni să te scape.

Tinerii se luară după Zomba.

In vârful dealului, Ureche-Fină ședea ascuns și supraveghea cele două maluri.

Luna ilumina scena ca ziua. Probabil că indienii nu contaseră pe apariția ei; plecaseră pe întuneric și acum erau luminați ca în plină zi.

Apa scânteia și nici un obiect nu ar fi putut trece neobservat pe suprafața ei.

Astfel, călătorii putură număra pe dușmani.

La dreapta erau șapte spre zece și la stânga două zeci și doi.

Nu se vedeau între ei — fiind insula la mijloc.

Dar își făceau semne între ei, imitând strigătul unui anumit animal sălbatec cunoscut de ei.

Trădați de lumina de lună nu mai înotau spre insulă ci se lăsau transportați de curentul încet care binișor îi duceau de vale.

Nu se vedea nici o formă omenească. Nu erau decât trunchiuri de arbori care pluteau în derivă.

Dar Ureche-Fină care cunoștea șiretenia Mangașilor știa ce însemnează asta și explică cercetașilor:

– Scobesc lemnul într'o parte — spuse el — așa ca să poată ascunde capul și să nu se vadă din apă.

„Numai un ochiu exersat îi poate distinge când înoată astfel confundați cu trunchiul lemnos".

Era foarte ușor cercetașilor să-și dea seama de adevărul acestor cuvinte.

Mangașii nu dădeau nici din mâini nici din picioare, ci se lăsau duși de curent ca niște obiecte plutitoare.

— Cred — zise Jean Bart — că le-am putea anticipa deziluzia convingându-i că nu e practic să debarce pe insulă.

„Aș fi de părere să le trimetem câteva gloanțe spre a-i aduce la realitate!

„Astfel vor pricepe că i-am descoperit si că suntem în gardă.

— Foarte bine! — aprobă Marius. — Poate vom face să fie câțiva mai puțin.

„Deci să fim fără milă!

— Aida de! Milă cu brutele astea!

Toți luară la ochi.

Nu așteptau decât un ordin.

— Gata? — murmură Raimondo

– Gata !

Raimondo și Jean Bart erau întorși spre malul drept în vreme ce Marius, Zomba și Ureche-Fină priveau spre stânga.

— Una, două, trei! — Foc!

Cinci lovituri se confundară în una singură.

Brusc, în mijlocul fluviului se văzu o agitație și se auziră strigăte...

Cu mare satisfacție exploratorii constatară că trunchiurile de arbori se înapoiau din drum, întorcându-se spre malurile de unde plecaseră.

Numărară cincisprezece la dreapta și nouăsprezece la stânga.

Fie care lovitură isbise în plin.

Marius râdea.

— Ah! domnilor Piei-roșii! nu vă așteptati la primirea asta!

„Minunat reflector și Luna asta!

„Să-i multumim ei!

„Și vouă, la revedere.

„La revedere pe lumină de Soare!

Puțin după aceasta nu mai era nici un mangaș în apă.

Toți se înapoiaseră să se ascundă printre tufișurile depe mal.

— Mii de pipe! Cel puțin or să ne lase în pace!

„Să sperăm că o să petrecem o noapte liniștită!

— Să nu sperăm prea mult! — întrerupse Raimondo.

„Pieile roșii au un fel de șiretenii de luptă!

„Dacă un atac nu reușește, se retrag; dar nu renunță la planul lor.

— Trebue să ne păzim — adăugă Jean Bart — cu atât mai mult cu cât noaptea nu va fi așa de clară ca acum. Cred că vom avea nori.

„Nu crezi, Ureche-Fină ?

Indianul lacustru se întoarse.

— Tânărul șef alb a ghicit!

„Din apă se vor ridica nori și vor acoperi toată natura.

„Trebue să fim foarte atenți la Maugași de oarece vor profita cu siguranță de acest lucru spre a încerca să ne atace cu forțe numeroase.

— Bine! zise de odată Zomba.

„Eu am o idee!

Abisinianul vorbea rar și nu se amesteca în discuțiile cercetașilor când era vorba de conducere, afară numai când era întrebat.

Spre a intra astfel în vorbă, trebuia să-i fi trecut prin cap o idee bună.

— Mii de pipe!

„Zomba, nu ne mai ține pe jeratec; ce idee ai?

Toți priveau pe negru cu mare atenție.

Zomba avu un zâmbet care-i făcu să-i sticlească dinții săi albi în lumina atenuată a Lunii.

CAPITOLUL II

Ideea lui Zomba

- Noi — zise negrul — când vor veni norii, plecăm în pirogă... Sălbatecii nu o să ne vadă...

Ideea era așa de simplă încât Marius își dete un pumn pentru că nu-i venise întâi lui.

— Mii de pipe! ai dreptate! Nu e așa camarazi?

Raimondo aprobă din cap:

— Și eu sunt de părere să profităm imediat de venirea norilor spre a desprinde piroga și a fugi cât mai repede.

— Du-te de adu pe Flora — zise Jean Bart.

„Voi puteți să o luați din loc.

— Ba nu! — zise milanezul. — Până nu dispare bine Luna, nu deslegăm piroga spre a nu da de bănuit indigenilor.

„Până atunci stăm la adăpost după arbori.

— De acord — adăugă Jean Bart. Și se îndreptă spre peștera unde se odihnea Flora, în vreme ce ceilalți se îndreptau spre plaja unde se găsea piroga.

Dar pe la jumătatea drumului Raimondo se gândi că Flora și Jean Bart se vor fi obosit să poarte tot bagajul și chemă pe Zomba să le ajute.

Insula nu era lungă. In două minute Romanul, Milanezul și Ghidul ajunseseră la capătul ei și se ascunseseră sub stufișul care umbrea plaja.

Umiditatea se mărea mereu și Luna se făcea din ce în ce mai palidă; dispărea încetul cu încetul.

Jean Bart, Flora și Abisinul îi ajunseră repede.

Intunericul era acum aproape complet. Nu se mai vedeau malurile fluviului.

Nu se vedea decât la câți-va pași de malurile insulei.

Timpul era prețios de oarece șireții Mangași voiau desigur, să profite și dânșii de acest lucru spre a surprinde pe călători.

Raimondo dete ordinul de plecare.

Marius avu deodată o idee:

— Stați! Nu vă îmbarcați încă!

„Mai e ceva de făcut!

— Ce naiba mai este? — zise Romanul

— Vă propun următoarele: Ureche-Fină și cu mine să ne ducem să punem mâna și pe piroga părăsită și luată de mangași.

„Dacă isbutim, suntem siguri că vom scăpa de urmărirea lor de oarece sălbateciî nu mai au aci altele și înainte de a putea construi plute, noi vom fi departe.

„In orice caz, plutele nu vor putea lupta în iuțeală cu pirogele.

„Căci daca piroga a doua rămâne în mâinile lor, va putea merge mai repede ca a noastră de oarece vor întrebuința cei mai buni lopătași.

„Vă asigur că îmi veți da dreptate.

Raimondo și Jean Bart rămaseră un moment perplexi.

Ideea era de sigur minunată în sine; dar dacă ea nu isbutea?

Dacă în loc să pună mâna pe pirogă, Marius era să fie prins de Mangași?

Ar fi avut vesnic remușcări că l'a lăsat să întreprindă aventura.

Marius care le citea gândul în ochi, înalță din umeri:

— Mii de pipe!

„V'ați mai căit vre-o dată că m'ați ascultat pe mine?

„Gândiți-vă că e vorba de viața voastră și de aceia a lui Flora!

„Avem răspunderea de a fi luat de la Indienii lacuști, unde la urma urmei era în siguranță și acum s'o expunem să cadă în mâinile acestor gorile spre a fi batjocorită de Cioc-de-Vultur?

„Nu! Lăsați-mă să fac eu ce știu!

„Veți vedea că vom isbuti!

„Raimondo, Jean Bart, Flora și Zomba, trebue să vă îmbarcați și să plecați imediat de aci!

„Scoborîți curentul încet, fără nici un sgomot.

„Noi doi, Ureche Fină și cu mine, vom pleca înot spre locul unde e piroga și apoi vă vom ajunge repede.

Tovarășii trebuiră să cedeze.

Il sfătuiră să fie extrem de prudent, recomandând ace laș lucru și ghidului, căruia i-l dete în pază.

Acesta jură pe Marele Spirit și pe capul lui Cârtiță-gri că mai bine își va da propria-i viață decât s'o lase primejduită pe aceia a lui Marius.

Marius se desbrăcă repede, rămânând în pantoloni de bae.

Apoi se vârâră în apă împreună cu Ureche-Fină în vreme ce tovarășii intrau în barcă.

Trebuiră să respingă cu violență pe Zomba care ținea morțiș să meargă și el.

Dar îl convinseră că ghidul indian, era în această împrejurare, mai folositor decât el.

Inotară spre malul stâng unde sperau să găsească piroga de care se servise Cioc de Vultur.

Prima parte a venturii merse bine și amândoi atinseră fundul. Simțind că pot umbla, se apucară de mână, înaintând fără sgomot spre locul unde văzuseră piroga intrând în tufișuri.

Dar întunericul era așa de des încât nu puteau vedea nimic.

Trebuiau să caute orbește, conduși de instinct.

Marius care era om rațional, se lăsă dus de indian, care avea un simț special mai desvoltat.

Nu-și putea da ușor seamă de direcție.

De câteva ori refăcură drumul și sfârșiră a se găsi în apa adâncă în vreme ce știau că piroga fusese dusă în apă mică.

Văzuseră pe indianul care întovărășise pe Cioc de Vultur sărind în apa care îi venea până la brâu.

Deodată, iacă un sălbatec mergând în apă, foarte a proape, ca și când ar fi căutat ceva.

După vorbele pe care acesta le schimbă cu alții rămași pe mal, Ureche-Fină înțelese că și el căuta piroga ascunsă în stuf.

Marius înțelese imediat de ce era vorba.

Lombardul se puse înapoia indianului lacustru și acesta se duse spre mangașul căutător, care în acel moment nu se vedea

După o clipă reapăru, venind în linie dreaptă spre ei

Apele care ceva mai jos formau o mică cascadă, făceau un sgomot suficient spre a le acoperi vocile.

Ureche-Fină se întoarse:

— Tânărul șef alb vrea să se încreadă în mine?

— Da! Mai e vorbă?

— Bine!

Se depărtă puțin de Marius și se apropie de mangașul care îl luă drept unul de ai lor. Acesta îi zise:

— Am găsit piroga, dar, nimeni nu vine să-mi ajute s'o scot deunde s'a încurcat în ramuri.

„Vino încoace și apoi o ducem acolo unde așteaptă Cioc de Vultur.

Ghidul răspunse în acelaș dialect.

— Vin! Dar mai e unul aci. Așa vom fi trei!

Mangașul nu putea distinge nici fața, nici tatuajele și nici măcar vocea și accentul lui Ureche-Fină în sgomotul acela care îl făceau apele cascadei.

Merse înainte, urmat de acei pe care îi credea tovarășii săi.

Ajunseră la piroga care se înțepenise între două ramuri, aproape răsturnată.

Mangașul se prinse de una din extremități, Ureche-Fină la mijloc și Marius de partea opusă.

Era necesar ca Marius să stea la distanță cât mai mare posibil pentru ca inamicul să nu poată observa culoarea pielei sale atât de diferită de a pieilor-roșii.

Deși noaptea era foarte întunecoasă, s'ar fi putut strica toată combinația.

— S'o ridicăm și s'o tragem! — zise Manga.

Cu puțină sforțare, piroga fu ridicată, ținută o clipă în aer, apoi repusă pe apă.

Ce trei oameni continuară s'o țină, de frică să nu fie luată de curent.

Mangașul, ținând extremitatea anterioară se îndreptă spre locul unde era așteptat.

CAPITOLUL III

Piroga furată

Lucru curios, Piele-roșie în loc să se îndrepte în susul fluviului unde călătorii credeau că găsesc grosul forțelor inamice, se îndreptă spre vale, adică înspre cataracte.

In partea aceia trebue să se fi găsit alți inamici și Marius și ghidul trebuiră să uzeze de cea mai mare prdență.

Niște oameni mai puțin hotăriți ar fi renunțat la o întreprindere atât de riscată.

Marius și Ureche-Fină nu știau ce e frica și voiau cu orice preț să pună mâna pe pirogă sau să o facă invizibilă pentru alții.

Sălbatecul umba încet în urmă urmat de cei doi tovarăși.

Ureche-Fină, la un moment dat, ridică securea spre a crăpa capul dușmanului care îi întorcea spatele, dar se temu că un strigăt al acestuia sau corpul său însângerat să nu dea alarma și lăsă arma ca măsură de prudență.

Un moment după, repetă gestul, fiindcă vedea venind alți Mangași .

Intre timp Raimnodo și Jean Bart ajunseseră la punctul extrem al insulei.

Ancorară piroga de o tulpină care eșea din nisip, așa ca nodul frânghiei să poată fi tras într'o clipă.

Flora rămăsese în fund, Jean Bart înapoi cu o lopată în mână care servea de cârmă, Raimondo la proră cu o lopată în fiecare mână și Zomba în mijloc cu carabina gata și cu urechile atente la orice sgomot.

Când se văzură încojurați de noui dușmani, o clipă Ma-

rius și Ureche-Fină se descurajară. Indrăsneala lor nu servise la nimic.!

Cei cinci mangași se îndreptau spre malul stâng fără să deschidă gura.

Scopul lor era să se ducă să ia niște lopeți fabricate între timp de războinicii care trebuiau să plece cu Cioc de Vultur.

Ajunseră astfel la un oarecare punct unde apa era adâncă spre a putea trece altfel decât înot.

Se opriră.

Trebuiau să hotărască cum să facă cu piroga.

Fără să-l vadă, Marius și Ureche-Fină recunoscură că unul din cei noi veniți era Cioc de Vultur în persoană.

Marius se ascunse cât putu sub pirogă.

Din fericire dușmanii îi întorceau spatele, privind spre mal

Ureche-Fină era într'o poziție foarte rea.

Nu putea să se miște fără să nu isbească un sălbatec

Intunericul era mai adânc ca oricând.

Ghidul indian era gata să fugă sau să dea o lovitură mortală.

Se silea să nu întoarcă figura spre a nu fi văzut de cei ce-i sta în spate.

După un moment, Cioc de Vultur vorbi :

— Duceți-vă înnot ca să luați armele care sunt la extremitatea pirogii.

„Aceștia au s'o împingă înainte.

Cel dintâi dădu exemplul, imitat de ceilalți trei

Ureche Fină se ascunse sub apă atât de adânc încât vecinii trecură pe lângă el fără să-l vadă.

Sgomotul făcut de înotători cu brațele și chemările lor dela unul la altul, arăta că cei patru sălbateci erau acum departe.

Atunci el ridică capul, își reluă locul și gândi că e momentul să facă ceva.

Lăsă ca mangașul să tragă în mijlocul fluviului piroga și atunci toți trei, înotând o împinseră spre mal.

Dar în loc să ajute să tae curentul în linie dreaptă, când ajunseră în punctul în care puterea apelor creștea, cei doi călători încercară să-i imprime o mișcare oblică spre și întârzia mersul

Mangașul credea că are de luptat cu furia apei în vreme ce el lupta împotriva împingerei celor doi.

Astfel barca mergea în derivă și după puțin timp se găsi în apele adânci la puțină distanță de cataracte.

La un moment dat sălbatecul observă de unde venea rezistența.

Era curajos și nu ezită.

Cei doi indieni, părăsind piroga se luptau cu furie în apă.

Marius rămăsese singur să ție piroga care, trasă de curentul puternic, sbura ca un fulg.

Ideea sa primă era să ajute pe indian dar nevoia de a nu scăpa piroga fu mai tare.

Făcu sforțări supra omenești spre a traversa curentul; dar isbuti să atingă insula și să vină în locul unde îl așteptau tovarășii.

Se îmbrăcă și povesti repede ce se întâmplase.

Toți ascultau îngrojirați spre a prinde ceva din ceeace se petrecea în locul unde se dedea lupta.

Dar nu se auzea decât cascada.

Marius nu mai putu să rabde.

Sări în pirogă, luă o lopată și se duse în ajutorul bravului indian.

După plecarea lui neliniștea fu ucigătoare.

Deodată se auzi ca niște trozniturі de lemne sfărâmate.

Zomba murmură :

— E vocea lui Marius !

— Așa cred și eu ! — murmură Raimondo

Negrul zise :

— E ceva pe apă !

Ochii săi cercetau întunericul.

Jean Bart susură mulțumit :

— Da ! e piroga !

— E bine !

După o clipă cele două pirogi se alipeau una de alta. Cu o impulsie puternică. Marius împinse înainte pe a sa. Indărătul său se zărea o umbră.

Toți recunoscură pe Ureche-Fină.

— Hugh ! — zise indianul.

„Mangașii sunt niște idioți !

„Nu sunt ei înstare să lovească pe Ureche-Fină!

— Ce s'a întâmplat cu mangașul cu care te-ai luptat ?

Indianul râse mulțumit.

— S'a dus la pești! E jos, la fund !

„Frații săi pot să-i pregătească undițele ca să-l pescuiască.

Povesti apoi încet cum reușise să-și ucidă adversarul.

După aceia înotase printre mangași care nu-l distingeau în întuneric.

Află din vorbele acestora că scopul lor era să pună mâna pe Flora pe care o căutaseră zadarnic și în satul lacustru.

— Voiau să ne urmărească pe mal până la cascade unde știau că trebuia să ne oprim de nevoie.

Și conchise :

— Pericolul e și mai mare deoarece tot tribul ne așteaptă acolo.

„Trecerea cataractei e presărată cu stânci care es din apă și va fi ușor mangașilor să sară pe ele și acolo să ne prindă.

„Dar putem să trecem cataractele înainte de răsăritul Soarelui, ceeace ne-ar scăpa, poate de cursa ce ni se pregătește!

— Mii de milioane de pipe ! Trebue să le trecem cu orice preț dacă nu vrem să cădem în mâna fiarelor acestea.

„Dar cu întunericul acesta așa de cețos e imposibil să plecăm, e posibil să dăm peste sălbateci în loc să scăpăm de ei.

Așteptară foarte îngrijorați primele licăriri ale aurorei.

Când se lumină ușor, deteră semnalul de plecare.

Toți rămară cu putere în vreme ce Zomba, cu carabina în mână, supraveghea împrejurimile

CAPITOLUL IV

Cursa depe fluviu

Erau aproape siguri că mangașii vor încerca să ajungă înaintea lor la cataracte; acolo s'ar fi așezat pe cele două maluri, apropiate în acel punct, dacă nu ar fi intrat chiar în apă.

Dar acolo, călătorii ar fi pus mâna pe arme și poate ar fi putut trece grație excelentelor lor carabine și revolvere pe care le posedau și exactității tirului lor.

Totul depindea de abilitatea cârmacilor și de cazul în sine.

Dacă fragilele pirogi s'ar fi isbit de stâncile care eșeau din apă, desigur că n'ar mai fi fost nici o scăpare pentru dânșii.

In timp ce pirogile alunecau tăcute, mugetele cascadelor le anunțau sosirea; Flora trebui să facă apel la tot curajul său spre a nu lăsa impresionată de acel sgomot de sinistră prevestire și de acea semiobscuritate care lăsa să se întrevadă contururile păduroase ale celor două maluri, ca niște umbre nehotărâte și înfricoșătoare.

Norii formau o boltă deasă și întunecoasă la câțiva metri de capul îndrăsneților navigatori.

Jean Bart zise deodată :

— Stai liniștită în fundul pirogei Flora! Și n'avea nici o teamă.

Trebui să se aplece la urechea fetei ca să-i spună aceste vorbe, atât de tare era sgomotul cascadei.

Aproape brusc, curentul prinse barca și o târâ spre un-

dele mugitoare și câteva minute nu se văzu decât fierberea furioasă a apei și mugetul ei grozav.

De douăzeci de ori cele două pirogi conduse cu abilitate și forță de Jean Bart și Ureche Fină, erau gata să se sfărâme și să se cufunde în adâncuri, dar de fiecare dată brațul viguros le puse în echilibru.

La un moment dat piroga lui Ureche Fină se învârti de câteva ori în jurul său ca o morișcă.

Dar, cu o sforțare grozavă, el reuși s'o îndrepte spre un canal de apă mai liniștită.

— Bravo! — îi strigă emoționat Marius.

Amândoi, îngrijorați priveau înapoi spre cataractă spre a vedea ce se întâmplase cu cealaltă pirogă pe care o pierduseră din vedere în clipa când a lor era să se răstoarne.

Nu văzuseră nici un sălbatec.

Dar în momentul în care Marius privi mai atent înapoi constată că un obiect negru plutea printre spumele apelor.

— Mii de pipe! Ce e asta?

Cu inima strânsă de durere, strigă:

— Piroga! Piroga!

„Unde sunt ei?

Piroga într'adevăr era goală.

Unde erau Raimondo, Jean Bart, Zomba și Flora?

Pentru moment Marius și Ureche Fină, în picioare în piroga lor rămăseseră împietriți.

Deodată văzură înotând, la dreapta lor, spre mal, o ceată de mangași care duceau cu ei pe americana, pe cei doi cercetași și pe Zomba.

Un curent de aer limpezise puțin pânza de nori, lăsând să se vadă limpede grozava scenă.

Intunericul apoi se lăsă din nou.

Dar vocea lui Jean Bart ajunse din depărtare:

— Marius! Marius! mă auzi?

Lombardul urlă cât putu:

— Da, te aud! Vorbește!

Se auzi vocea mai de departe:

— Suntem prinși. Urmărește-ne.

Se auzi și vocea lui Raimondo:

— Ne duce pe malul drept.

Ce se întâmplase?

Marius și Ureche Fină își puneau această întrebare când

o mână neagră se apucă de barcă, apoi două mâini, și Zombaș ridicându-se în coatei sări înăuntru

— Zomba !

— Da ! Eu sunt !

— Ce s'a întâmplat ? Vorbește !

Zomba, foarte calm, răspunse :

— Piroga a fost răsturnată de o liană întinsă peste apă.

„Voi ați trecut fără să o atingeți, dar noi, am făcut : poum ! și piroga s'a răsturnat în apă.

„Mangașii care ședeau pe o stâncă, alergară în apă și ne-au prins pe toți. Eu m'am luptat și am ucis doi sălbateci cu pumnalul; apoi am înotat în întuneric și n'am mai văzut nimic. Voi ați văzut ceva ?

Marius îi repetă vorbele tovarășilor prinși, auzite din depărtare și apoi hotărî fără să piardă vremea.

— Nici o ezitare !

„Aidem direct spre malul drept.

„Suntem înarmați și din fericire tu, Zomba, n'ai pierdut în apă nici pușca, nici revolverul.

„Zomba, usucă-ți repede armele.

E ușor de închipuit cu câtă grabă Marius și Ureche Fină lopătară în direcția malului drept.

Ajunseră în clipa în care pădurea răsuna de strigăte de bucurie probabil pentru prada făcută.

Săriră pe pământ.

Și în timp ce Ureche-Fină ascundea piroga printre tufișuri, ceilalți alergară spre locul de unde proveneau strigătele.

Norii se mai răriseră între timp, așa că se putea vedea la vre-o zece metri.

Dar Marius constată cu furie că sosise prea târziu.

Eșind din pădure se găsiră la marginea unei imense câmpii unde mangașii, călări, începeau să se adune.

Grupul prizonierilor se distingea ușor, mai ales părul auriu al Florei.

Cei trei călători rămaseră în loc neștiind ce să facă.

Cioc de Vultur era un mare șef și când era în expediție războinică știa să-și ia toate precauțiile necesare...

Ascunsese caii departe de mal în vreme ce el și escorta sa mergeau pe jos; caii cu conducători lor, îndărătul pomilor stufoși, urmau și ei acelaș drum cu restul trupei.

Astfel că, ieșind din apă, Pieile-roșii își găsiseră caii gata.

Celor trei călători nu le mai rămânea decât să asiste la plecarea tribului!

Deodată, Marius auzi îndărătul său un galop de cai și văzu patru mangași cari, întârziați pe mal, se grăbeau să ajungă grosul trupei.

Milanezului îi veni o idee:

— Foc! Vom avea cai!

Se auziră trei detunături ca una singură.

Trei călăreți căzură din șea, morți, sau grav răniți.

Animalele lor se opriră o clipă și înainte să-și ia avânt după ceilalți, fură prinse, de cei trei călători și încălecate într'o clipă.

Cel de al patrulea mangaș, îngrozit, alerga nebunește.

Marius nu era numai șiret și curajos; știa să fie și ponderat.

Văzu că nu servea la nimic să-i urmărească pe mangașii cei numeroși.

Dușmanii erau prea numeroși spre a spera să iasă victorioși și să libereze pe prizonierii lor.

Așa dar în loc să alerge după Mangași, chemă cu un gest pe Zomba și Ureche-Fină care erau călări, lângă dânsul.

— Acum trebue să lucrăm cu cea mai mare prudență și energie!

„Ureche-Fină, crezi că e un pericol de moarte imediat pentru amicii noștri?

Indianul răspunse:

— Mangașii nu vor face nici un rău prizonierilor până la Lună nouă.

— Și când dracu e Lună nouă?

— Peste patru zile. Mangașii trebue să danseze dansul scalpului în fața prizonierilor pe care vor să-i torture întâi și apoi să-i ucidă, și aceasta numai în timpul nopții și prmei zile de Lună plină.

„Dacă Luna e vizibilă mai multe zile și nopți, Mangașii vor face să dureze tot atât timp jocurile.

— Atunci avem înaintea noastră pentru a-i scăpa de trei ori câte douăzeci și patru de ore?

— Da!

— Să ne luăm după ei și când vom găsi împrejurarea favorabilă vom acționa așa cum trebue.

Dar înainte de a pleca la drum îmbucară ceva spre a-și păstra puterile de care vor avea atâta nevoie.

Apoi, călătorii, urmăriră pista pe care numeroasa bandă de sălbateci o lăsase foarte vizibilă pe iarbă

CAPITOLUL V

Campamentul Mangaşilor

Timp de trei ori câte douăzeci şi patru de ore, dormind puţin noaptea, Marius, Zomba şi Ureche-Fină urmăriră pista Mangaşilor.

Duşmanul nu bănuia că este spionat, deoarece nici un mangaş nu s'a înapoiat spre a constata unde se afla albul, negrul şi indianul pe care nu puseseră încă mâna.

Dar Mangaşii erau atât de numeroşi încât disprețuiau această pradă şi nici măcar nu voiau să se răsbune de cei trei oameni de ai lor ucişi pentru a li se lua caii, fără să mai socotească pe cei căzuţi în luptă, în apă.

Sau poate aşteptau ca adversarii să cadă singuri în cursa ce li se va întinde la momentul oportun ?

Orcum ar fi fost, cei trei călători nu observară nici un indian însărcinat să-i supravegheze.

Părea aşa dar că batalionul lui Cioc de Vultur îşi urma fără grije şi fără nici o preocupare de ceeace se putea petrece prin împrejurimi.

In seara celei de a treia zi, Marius şi Ureche-Fină se opriră la marginea unei păduri, îndărătul unei îngrămădiri de stânci, deoarece văzuseră în uriaşa câmpie care se întindea în faţa lor un oarecare număr de Piei-roşii.

— Mii de draci ! Ce se întâmplă ?

Ureche-Fină după ce observase un moment pe inamic, răspunse :

— Cred că au hotărât să-şi facă aci campamentul.

„Nu m'aş mira să se oprească aci pe tot timpul de vânătoare

„Câmpia aceasta e străbătută de un fluviu și de altă parte e mărginită de păduri bogate în vânat.

„Cred că vom vedea apărând tot tribul.

— Să ne punem la adăpost...

— Dar caii? — întrebă Zomba. Dacă nechează caii?

Se grăbiră să acopere capul cailor cu câteo pătură.

Apoi se ascunseră după stânci.

Precauția nu era zadarnică deoarece la apropierea cailor Mangașilor caii lor ar fi putut necheza, trădându-și astfel prezența.

Un sgomot de copite nu întârzie să răsune în câmpie.

Marius, Zomba și Ureche-Fină, ascunșa așa ca să vadă tot fără însă să fie văzuți, zăriră un lung șir de indieni îndreptându-se spre isvorul care era la extremitatea câmpei.

Se distingeau vârfurile sulițelor, țevile puștilor.

Indienii erau semi-goi și luceau sub lumina Lunei care se suise pe cer ca și când ar fi fost de bronz.

Acolo luau harnașamentele de pe cai cu evidenta intenție de a rămâne acolo.

— Se vor opri aci numai noaptea asta? — întrebă Marius.

Ureche-Fină care cunoștea obiceiurile tribului, răspunse:

— Nu! Dacă s'au înapoiat dela apă însemnează că au hotărât să rămână aci tot timpul până când vremea rea îi va sili să se ducă în satele lor depe munte.

Cei trei observatori asistară mai bine de o oră la defilare, ascunși la vre-o treizeci de mitri distanță.

Nu se temeau că vor fi descoperiți. Tufișurile și stâncile îi ascundeau de minune.

Puteau să vadă și să audă tot ce se petrecea în campamentul sălbatecilor.

Deodată apărură printre vre-o treizeci de indivizi armați, Raimondo, Jean Bart și Flora, călări.

Țineau frânele în mână și nu păreau legați.

Dar fură curând ascunși de grupul compact al dușmanilor, în mijlocul câmpiei.

In acel loc iarba era mai deasă și mai înaltă. Mangașii vârâră în pământ sulițele, agățară de ele arcul sau carabina, alături de scutul de piele.

Bine aliniate, sulițele formau o linie de mai multe sute de metri frumos orânduită.

— Ce e drept — zise Marius — Cioc de Vultur e un mare șef, n'am ce zice!

„Își conduce bine oamenii.

Ureche-Fină dădu din cap aprobând, apoi zise:

— Da, e un mare șef, dar tânărul șef alb îl va învinge.

— Da! Sigur! aprobă entuziast Zomba.

— Cred și eu asta! — confirmă Marius cu vocea grea de mânie.

„E vorba însă să învingem prin șiretenie.

„Trebue în primul rând să liberăm pe tovarășii.

„Apoi vom vedea dacă e cazul să punem pe Cioc de Vultur la zid spre a-l face să ispășească delictele sale și să răsbunăm numeroasele sale crime.

Din locul unde erau ascunși, călătorii dominau câmpia; cu o privire îmbrățișau tot peisajul.

Înălțimea unde se ascunseseră era singura care exista în acele locuri, pe o întindere de mai mulți kilometri și câmpia unde se așezaseră Mangașii se întindea la infinit.

Părea un parc englezesc cu apa care șerpuia argintată în bătaia Lunei.

Centrul câmpiei unde stau Mangașii era la vre-o trei sute de metri de delușorul unde se ascunseseră călătorii.

In mijloc se ridicase repede cort mare, făcut din frunze și crăci.

De acolo, terenul cobora în pantă dulce.

Răsboinicii se distingeau bine, pe lângă centura de focuri aprinse, în picioare sau risipiți la prepararea mesei sau cu alte treburi.

Caii formau un cordon în jurul câmpului și fiecare se putea mișca numai cât lungmea frânghiei cu care era legat.

Boschetul de copaci care era în spatele cortului de frunziș era singurul pe o rază de o mie de pași.

De jur împrejur câmpia era fără copaci și lipsită de orice accident de teren.

Mangașii nu puteau alege un loc mai bun care să-i ferească de orice atac prin surprindere.

Locul era deci de minune ales și arăta încă odată priceperea lui Cioc de Vultur.

Pădurea le furniza lemnul, râul apa limpede și iarba

nutreț pentru caii lor. Toată pădurea abunda în vânat care se putea ucide ușor sau prinde viu. Aveau deci și hrană din belșug.

Marius se simțea puțin descurajat privind și făcând toate aceste socoteli. Judeca imposibil că într'un campament așa de bine păzit, afară numai dacă nu era o noapte absolut întunecoasă.

Dar nopțile, dacă vremea se menținea, urmau să fie limpezi ca și zilele ; și cercetașul se gândea că noaptea viitoare avea să fie o lună plină splendită.

Era noaptea de sacrificiu !

Zomba și Ureche Fină trebue să fi făcut aceleaș dureroase reflecțiuni ca și Marius deoarece tăceau îngânduraţi și cu privirea încruntată.

După o matură gândire, Marius conchise că în noaptea aceia nu se putea întreprinde nimic.

De altfel erau extrem de obosiți după întâmplările de până atunci.

Se întoarse spre Indianul Iacustru și îl întrebă îngrijorat :

— Ce crezi, Ureche Fină ?

„Nu crezi că amicii noștri sunt în mare pericol în noaptea asta ?

Ghidul puse o mână pe inimă :

— Tânărul șef poate fi liniștit.

„In noaptea asta nu e nici un pericol pentru prizonieri.

„Ba chiar vor fi bine hrăniți și bine tratați spre a putea rezista la torturile dansului scalpului.

„Astăzi Luna nu e plină complet.

Numai noaptea viitoare sau poimâine, ziua, va începe sărbătoarea.

— Bine! Atunci putem să ne odihnim și noi puțin.

„Să mâncăm proviziile care ne-au mai rămas; mâine vom face rost de altele.

„In timpul somnului, vom face cu schimbul de pază

— Oh! Nu e nevoie! — zise Indianul.

„Va fi de ajuns să legăm caii ca să nu fugă.

„Bine înțeles le lăsăm boturile legate ca nu cumva să necheze.

„Dacă se apropie cineva desigur că vor da din picioare și vor face sgomot destul ca să ne deștepte.

„Dacă păzesc caii nu mai avem nevoie să mai păzim noi.

— Mult mai bine!

„Tot avem noi nevoie să ne odihnim cum se cade, căci nu știm ce ne așteaptă!

Zomba nu așteptă ordine spre a se îngriji de cai așa cum fusese vorba.

Apoi scotoci prin desaga pe care o purta cu dânsul în orice împrejurare.

Conținea câțiva pești uscați și niște pastramă afumată.

Mâncară cu multă poftă tot ce găsiră și băură apa limpede ce curgea în apropiere dintr'o stâncă.

Se acoperiră bine cu păturile și se întinseră pe jos.

Adormiră adânc sub razele de lună protejați de cei trei cai, trei santinele improvizate.

CAPITOLUL VI

Şarpele înaripat

Între timp, în campamentul inamic, avea loc o ceremonie ciudată şi foarte rară.

Era recompensarea unui tânăr războinic numit Tenec.

Era un mangaş înalt şi frumos la înfăţişare.

El organizase pregătirile de la cataractă pentru prinderea pirogelor; el avusese ideea să întindă liana peste apă ceea ce avusese ca efect pierderea echilibrului pirogei în care era Raimondo, Jean Bart, Flora şi Zomba.

Nu dăduse numai dovadă de şiretenie ci, sărind curajos în vâltoarea apelor, a reuşit să scoată pe Flora care era să se înece.

Exemplul său entuziasmase pe toţi războinicii Mangaşi.

Ceremonia recompensării consista în botezul tânărului, botez sălbatec, care nu se asemăna cu nimic cunoscut în Europa.

Consista în alegerea unui nume; de oare ce un războinic nu merită să fie chemat cu o poreclă specială decât dacă a meritat-o printr'o faptă eroică remarcabilă.

Tenec era un nume de naştere şi nu avea altă valoare decât ca un număr de ordine, destinat să-l deosebească de alţii.

Dar prin faptele sale precedente, Tenec era demn să poarte un nume războinic şi să se aşeze printre rândurile acelora cari vor forma elita din care se vor alege viitori şefi de trib, de către Înţelepţii Mangaşi.

Deci, în jurul cortului central unde erau închişi prizonierii, se adunaseră bătrânii înţelepţi ai tribului,

Și, după o lungă discuție, se hotărâ să i se dea tânărului numele de Șarpele-înaripat.

Toți se adunară apoi în jurul unui mare foc; în primul rând ședeau înțelepții sfatului, apoi șefii diferitelor secțiuni și în rândul al treilea tot tribul, afară de sentinele care supravegheau împrejurimile și caii.

Cioc de Vultur, șeful suprem, ședea printre înțelepți.

După o lungă pauză în care timp pipa tradițională trecu din gură în gură, un bătrân se ridică și cu vocea tremurândă de bătrânețe, dar clară, zise:

— Să vie înainte tânărul războinic.

Tânărul indian apăru, mândru, vopsit proaspăt și cu o pană de vultur în cap.

Cu voce tare zise:

— Tenec, războinicul, răspunse la chemarea părinților.

Bătrânul se așeză și Cioc de Vultur începu:

— Tânărul meu războinic Tenec s'a comportat foarte bine.

„Oasele părinților săi trebue să fi tresărit în câmpiile eterne ale Marelui Spirit.

„Am adunat Consiliul pentru a da lui Tenec un nume care va deveni celebru în câmpii, în păduri, pe Amazon.

„Vă propun să-l numim: Șarpele Inaripat. Se auzi un murmur de admirație.

Tenec, care auzea acest nume pentru prima dată, se mândri și mai mult.

Cioc de Vultur continuă:

— Șarpele e un animal curajos și șiret.

„Nu se teme să se lupte cu omul; de altfel șarpele de Amazon se simte bine și în apă și pe uscat și afară de asta e fără milă; când a apucat prada mai bine moare decât să-i dea drumul.

„Acum, în atacul streinilor pe fluviu Tenec s'a purtat curajos, inteligent și șiret ca un șarpe.

„Și, întocmai ca un condor care străbate firmamentul și se aruncă ca fulgerul asupra prăzei, el și-a executat repede menirea.

„De sus, de pe stânca unde se așezase s'a aruncat în cataractă ca păsările ce-și caută hrana sub valuri.

„Aripele, însemnează repeziciune, ușurință, elasticitate,

„Numindu-l pe Tenec, Șarpele-Inaripat, toți vor ști care sunt calitățile noului șef mangaș.

„Am zis!

Și Cioc de Vultur se așează cu un aer de mare importanță.

Tenec nici nu clipea. In picioare, în mijlocul cercului, în fața focului, era iluminat de flacările înalte și vioaie ale focului pe care îl întrețineau cu grije războinicii.

Pipa începu din nou să circule printre membrii Consiliului. Când se înapoie la Cioc de Vultur, care se servise cel dintâi, acesta o puse la brâu. Se întoarse apoi spre Înțeleptul ce-i sta la stânga sa:

— Tatăl meu să spună acum dacă bătrânii aprobă hotărârea mea.

Bătrânul care vorbise deja, se ridică, întinse mâna spre Tenec și pronunță solemn:

— Să asculte Marele Spirit, oamenii să audă și să nu uite, femeile să știe, să spună copiilor lor, că de azi — ajunul Lunei pline — tânărul războinic Tenec, fiul Leopardului galben și nepotul Panterei negre, va fi chemat de toată națiunea Șarpele-Inaripat.

Imense aclamații isbucniră; toți strigau de bucurie făcând un sgomot infernal.

Atunci, chiar din mâna lui Cioc de Vultur, Tenec primi pipa Înțelepților din consiliu și, pentru prima oară în viața sa, fumă în picioare, observat cu atenție de bătrâni.

După ce trase un număr de fumuri corespunzător celui al bătrânilor, Șarpele Inaripat dădu lui Cioc de Vultur pipa și înălță brațele deasupra capului.

Cu vocea de acum sigură care convenea unui șef, exclamă:

— Prin voința părinților mei Sachem și prin porunca șefului meu Cioc de Vultur, iau numele de Șarpele Inaripat, meritat de isprăvile mele.

„Il voi merita și de aci înainte.

„Am zis!

Fu apoi îmbrățișat succesiv de bătrâni, de șeful suprem și lăudat de tot restul tribului.

Dar Cioc de Vultur voia să-l răsplătească mai cu seamă pentru că prinsese pe Flora care în trib fusese supranumită Gazela cu păr de aur.

Celui ce o va fi prins i se promisese un premiu.

Cioc de Vultur porunci să se facă tăcere
Și vorbi din nou:

— Să profităm de Consiliul ce se ține în noaptea asta spre a regula toate chestiunile.

„Avem doi prizonieri pentru care tot tribul va dansa dansul scalpului.

„Cât privește prizoniera, cu toții știu intențiunile mele de când Gazela cu păr de aur a apărut pe Amazon.

„Sachemii aprobă ideea mea?

Bătrânii dădură din cap în semn de aprobare, ceea ce făcură și ceilalți indieni.

Un zâmbet de mândrie înflori pe buzele sălbaticului:

— Mâine, când Luna plină va eși peste vârfurile pomilor, poporul meu va putea juca dansul scalpului.

„Insărcinez pe Șarpele-Inaripat să se ocupe de toate preparativele și să conducă dansul și torturele prescrise.

„Eu voi petrece ceasurile acestei prime nopți cu Lună plină consumând căsătoria cu Gazela cu păr de aur pe care Marele Spirit mi-a destinat-o.

„Părinții și frații mei aprobă?

Mii de strigăte de aprobare isbucniră.

Atunci Cioc de Vultur ridică sfatul și se duse să se odihnească.

Cioc de Vultur intră în cortul său și în care ținea prizonieri pe cercetași și pe Flora.

Când, la lumina unei torțe, văzu pe cei doi tineri și pe Flora dormind liniștiți sub niște pături, sălbatecul avu un surâs de mulțumire, privind minunatul păr de aur al copilei adormite.

Toată noaptea campamentul răsună de sgomote de oare ce noul șef, Șarpele-Inaripat și amicii săi, sărbătoreau botezul, cântând și bând, renunțând la odihnă

CAPITOLUL VII

Dansul Scalpului

A doua zi, cand Soarele inunda cu lumina sa veselă câmpia, tot tribul se pregăti de serbarea care le ocaziona cele mai mari bucurii pe care le poate simți un trib de Piei-roșii.

In centrul campamentului, în fața marelui cort al lui Cioc de Vultur, fu pregătit un larg spațiu liber, smulgându-se ierburile și smârcurile care se găseau pe el, făcându-l asemănător cu un teren european de tennis.

Măsura o sută de metri în lungime pe o lărgime de aproape cincizeci.

La una din extremități, se fixară în pământ doi pari mari, la mică distanță între ei, în fața unui copac cu crăci groase; tot spațiul acesta fu înconjurat cu țăruși legați între ei cu liane împletite ca niște adevărate frânghii.

Șarpe-Inaripat conducea lucrările.

Războinicii mai în vârstă se ocupau cu ascuțirea armelor, dând pe piatră mai cu seamă cuțitele și tomahawurile.

Cioc de Vultur își petrecu dimineața ducându-se de colo până colo, de la unul la altul, dând sfaturi și ordine primite cu respect și executate fără întârziere.

Masa de prânz se compunea din animale vânate și fripte în frigări mari.

Cioc de Vultur chemă de odată pe Șarpe-Inaripat și îi zise, tare, spre a fi auzit de tinerii războinici foarte atenți:

— Peste puține ore Luna rotundă își va înălța discul său de argint deasupra arborilor pădurei; atunci va fi momentul să se înceapă cântecul scalpului care va preceda jocul ; Șarpe-Inaripat trebue să conducă toate operațiile nocturne.

„Du-te imediat de te interesează și ia în primire prizonierii de care ești singur răspunzător.

Răsboinicul răspunse cu un accent grav și ceremonios:

— Tatăl meu Cioc de Vultur va fi imediat ascultat.

Și, făcând un semn câtorva amici de ai săi, intră cu ei în cortul cel mare.

Raimondo și Jean Bart, așezați lângă Flora o consolau de oare ce copila era prada celei mai vii descurajări.

In chip brutal mangașii apucară pe tineri, îi ridicară în picioare, împingându-i afară din cort, în timp ce Flora, cu fața scăldată în lacrimi, striga și încerca să nu se despartă de ei.

Dar fu oprită imediat de Cioc de Vultur care intrase și el după ceata mangașilor.

In momentul acesta se auzi un sgomot neobicinuit, ca o luptă ce se dedea afară, în campament.

Șeful se grăbi să iasă afară.

Atunci văzu cum o duzină de răsboinici mangași, strigând, gesticulând, îmbrâncind, cu pumni și cu lovituri de umăr, duceau în triumf un nou prizonier alb.

La vederea acestuia, Raimondo și Jean Bart care erau deja legați, avură un strigăt de groază și de descurajare.

Prizonierul era Marius!

El se lăsa împins, fără să se apere și fără să facă nici un gest de resistență.

In mod aparent, nu era înarmat și era cu capul gol.

In grabă, Mangașii, vârâră în pământ încă un stâlp de tortură.

Dar, în momentul în care Milanezul se găsea la câțiva pași de amicii săi, cu o mișcare agilă și fulgerătoare, scăpă călăilor săi din mână și fără să țină seamă de brațele care îl trăgeau înapoi și mai ales de loviturile care plouau peste el, se apropie de Raimondo și Jean Bart și isbuti să le șoptească în grabă:

— N'aveți nici o teamă!

„Eu singur m'am lăsat să fiu prins.

„Trebuia să fiu cu voi spre a încerca să vă salvez cu ajutorul lui Zomba și Ureche Fină, noaptea următoare.

„Dar unde e Flora?

Raimondo și Jean Bart erau obișnuiți de multă vreme cu cele mai grozave situațiuni, cu cele mai dramatice împrejurări ca să-și piardă sângele rece.

De aceia, la întrebarea Lombardului răspunseră:

— In cortul central!

— Bine!

Nu putură să vorbească mai mult de oare ce fu apucat

cu aceiaș brutalitate, legat de un par pe care mangașii terminaseră de băgat în pământ.

Raimondo era la dreapta lui Jean Bart și la stânga Lombardului, bine fixați de stâlpii de tortură.

După masa trecu liniștită; copii tribului se pregăteau pentru faimosul dans care avea să înceapă în cursul nopții prin tot felul de strâmbături maimuțărești și de gesturi grotești pe care le făcea, în admirația mamelor, în jurul prizonierilor care ședeau nepăsători, legați de stâlp.

Unii din ei, mai îndrăsneți, se apropiau mai mult de victime și atunci când nu erau observați de nimeni, căutau să-i înțepe cu niște ghimpi lungi smulși probabil de la vre-o plantă indigenă.

Când, în fine, crepusculul năvăli în câmpie și apoi întunericul începu să-i ia locul, în vreme ce discul roșu și enorm al Lunei începu să suie de la orizont, străbătând ceața ce lăsase eșită din fluviu, Cioc de Vultur dete semnalul prin care se deschidea în mod oficial dansul scalpului, la sfârșitul căruia prizonierii trebuiau să-și găsească moarteo după torturile cele mai îngrozitoare pe care le puteau imagina mintea primitivă a mangașilor răsbunători.

In ce chip Zomba și ureche-Fină vor putea interveni și încerca să liberaze pe prietenii lor?

Enigma părea într'adevăr de nedescifrat.

Pregătirile erau înaintate. Serbarea grozavă trebuia să înceapă și mulțimea sălbatecilor, care s'ar fi lăsat mai curând uciși până la unul decât să fie lipsiți de grandiosul spectacol, era așa de impresionantă încât gândul unei răpiri devenise cu totul iluzoriu.

Marius ședea mut și nemișcat; cunoștea exact minutul în care urma să se facă intervenția salvatoare.

Șarpe-Inaripat scoase de o dată un strigăt strident.

Atunci scena se schimbă.

Mangașii, ca și cum ar fi primit o comandă divină, rămaseră nemișcați, întorși cu fața spre șeful lor, cu tomahawurile în mână, îmbrăcați cu costumele lor cele mai bune, de mare sărbătoare.

Atunci un grup de vre-o zece mangași robuști alergară spre cei trei stâlpi unde erau legați prizonierii.

Ii deslegară, și cu aceiaș obișnuită brutalitate, îi îm-

brânciră până sub copacul uriaș care era îndărătul celor trei stâlpi de tortură.

Acolo, în vreme ce cei trei cercetași se întrebau îngrijorați ce aveau de gând să facă cu ei, fură legați unul de altul în triunghiu, spate de spate, cot la cot.

Apoi toate frânghiile care îi legau fură împreunate deasupra capului lor, înodate și legate ca o plasă de o altă frânghie mai groasă, care, la rândul ei, fu agățată de cea mai groasă cracă care atârna orizontal, deasupra pământului la o înălțime de câțiva metri.

Mangașii se apucară de extremitatea liberă a frânghiei aceștia și începură să tragă din toate puterile lor.

Intocmai ca cu un scripete cei trei cercetași, legați burduf, fură ridicați în aer în mijlocul urletelor frenetice și asurzitoare ale mulțimei înebunită de bucurie.

Frânghia fu legată apoi așa ca pachetul omenesc să rămână suspendat în aer.

— Drace! — zise Raimondo cu vocea foarte calmă. — Marius, dragă, nu prea mai văd în ce mod ne poate ajuta Zomba și Ureche-Fină...

— Răbdare! mii și milioane de pipe! Mi se pare, că ai stat de multe ori agățat, și încă în situațiuni și mai desperate, și totuși ajutorul inteligent a venit exact când era nevoie.

„Viitorul aparține aceluia care știe să aștepte.

„Trebue să așteptăm, mai ales că nu avem altceva mai bun de făcut.

Era logic.

Se resemnaseră deci cu răbdare.

Totuși curiozitatea lor era acum mai mare decât frica.

Cum se va sfârși tragica aventură.

Zomba și Ureche-Fină avea să le dea răspunsul...

Citiți urmarea în fascicula No. 77 a

CELOR TREI CERCETAȘI

ce apare Sâmbătă 21 Aprilie 1934:

Insula fortificată